

Sista flyget från Shanghai

Adopterade Louise sökte och beviljades bidrag ur Barnens Vänners Jubileumsfond för att studera i Kina och lära sig mer om sina rötter. Hon var i Kina under hösten 2019 när Coronaviruset uppdagades i Wuhan. Läs mer om det, men framför allt Louises tankar om sitt ursprung här.

I september 2019 landar jag på Pudong flygplatsen i Shanghai där jag möts av ett hav av svarthåriga människor, mer eller mindre lika långa som jag och med liknande ansiktsdrag. Den första tanken som slår mig är att jag har kommit till Stockholm 2.0. En känsla av trygghet sprider sig inombords trots att jag flugit runt halva jordklotet och landat på en helt främmande plats. Detta får mig att börja reflektera.

Varför får jag inte känslan av semester, den man alltid får när man kommer till ett främmande land och är exalterad över att ha anlänt?

Till skillnad från andra adopterade har jag inte gjort någon tillbakaresa under min uppväxt och därför inte besökt mitt födelseland sedan jag adopterades för 17 år sedan. Denna resa kommer därför att bli speciell.

Veckan innan min avresa känns lång men samtidigt kort. Tankarna snurrar. Snart kommer jag att lämna det land jag alltid kallat mitt hem, min trygga punkt. Resfeber har jag inte, men en inre oro för att känslan av "mellanförskap" ska växa.

Flygresan är lång och jobbig. Träsmaken i baken har aldrig varit värre men när vi går ner för landning ser jag skånska åkrar. När vi väl har landat ser jag att det såklart inte är Skåne 2.0 utan Asiens motsvarighet till Stockholm.

Inne på flygplatsen är det olidligt varmt och fuktigt. Jag har nog aldrig upplevt eller känt att mina kläder klibbat såhär mot kroppen tidigare. Köerna till visum-kontrollen ringlar sig långa och allt man kan göra är att vänta. Väl framme frågar passkontrollanten om jag pratar kinesiska och om jag har släktingar i Kina. Hans frågor förbryllar mig eftersom jag står i kön för turister.

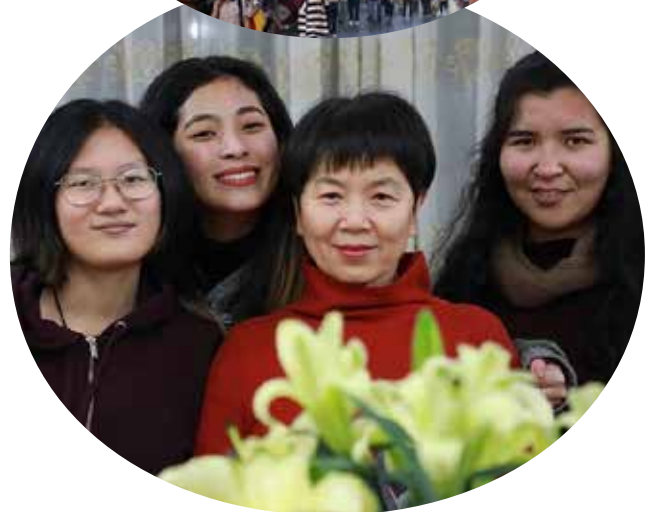
Jag är här för att under nio månader studera mandarin med språkreseföretaget EF. Tillsammans med tre andra tjejer från olika delar av världen ska jag bo hos familjen Zhou. Familjen bestod av mamma, pappa, deras vuxna dotter och en fransk bulldog vid namn ShuaiShuai.

Första veckan försöker jag överleva Shanghais tunnelbana. Att hitta vilken linje man ska ta, vilken riktning och hur man klarar av rusningstrafiken. Rusningstrafiken var inget att leka med och det bästa sättet att ta sig fram på var att knuffa sig fram! Tidigt möts jag av en kulturkrock i tunnelbanan. Väldigt få personer håller för munnen eller näsan när de nyser och hostar.

Första skoldagen tilldelas vi våra klasser i aulan. Mitt namn ropas upp " Louise Yue Xin". Jag fylls av två känslor, stolthet och ledsamhet. Stolthet över att få höra mitt kinesiska namn men ledsamhet för jag påminns om att jag inte kan språket och allt är främmande.

Mitt mål under mitt studieår är att ta HSK 4, minst. HSK är ett internationell standardiserad tentamen som testar och betygsätter kinesiska språkkunskaper. Detta test kan endast utlänningar ta och inte kineserna själva.

I Sverige tränar jag kung fu två gånger i veckan och 2017 tävlade jag i SM. Därför såg jag detta som

en bra chans att kunna få utvecklas i denna anrika krigskonst under min tid i Shanghai. Därför bestämmer jag mig för att leta reda på en kung fu klubb, men det är lättare sagt än gjort. Utbildning överlag är väldigt dyrt i Shanghai. Tillslut hittade jag en klubb som jag gillar och inte kostar allt för mycket.

Jag fokuserar väldigt mycket på skolan och pluggar mycket. Detta resulterar i att jag tyvärr inte är ute och gör så mycket sightseeing i Shanghai som de andra studenterna gör. Men lite skoj har jag såklart. Under "The Golden Week" i Kina beger jag mig till "The Bund" och kollar på ljusshowen där och herregud, så himla mycket människor! Och alla såg ut som mig.

Känslan av mellanförskap bär jag med mig hela tiden under min tid i Shanghai. Jag ser ut som de men jag är inte en av dem. Kina är mitt födelseland och Sverige är det land jag växt upp i. Att äntligen få smälta in fysiskt känns befriande, något jag aldrig tidigare upplevt. Den känslan är oslagbar.

Eftersom reglerna för visum har ändrats är jag tvungen att flyga tillbaka till Sverige över jul och förnya mitt visum. Under de tre veckorna i Sverige känner jag mig väldigt kluven inombords. Samtidigt som jag tycker det är väldigt skönt att få komma hem så är det något inom mig som fortfarande

vill stanna kvar i Kina. På väldigt kort tid har jag och min kinesiska värdfamilj kommit varandra väldigt nära och jag saknar dem mycket.

När tre veckor har passerat så är det dags att flyga tillbaka till Kina. En vecka hann jag vara i Kina innan rapporter om Coronaviruset börjar komma. Efter någon vecka börjar läget bli så allvarligt att skolorna stänger ner och eleverna tvingades stanna hemma. Min skola börjar med online kurser och de flesta eleverna är väldigt rädda och lever i ovisshet över vad som komma skall.

Coronaviruset påverkar vardagslivet radikalt. Jag, mina rumskompisar och värdfamiljen är instängda i lägenheten under ca två veckor och kan ej gå ut. Tunnelbanan, People's square och Nanjing Road som annars är smockfulla är helt öde. Det var som hela Shanghai hade gått under jord.

Tillslut kom den dagen man inte ville skulle komma. Dagen då jag behövde börja överväga om jag skulle avbryta mitt studieår i Shanghai på grund av Corona. Efter mycket om och men bestämde jag mig tillslut att avbryta mitt studieår och flyga tillbaka till Sverige.

En dag innan avresa fick jag ett sms av min mamma som berättade att SAS ställer in sina flygningar till och från Kina. Mitt hjärta stannar. Kommer jag behöva stanna i Shanghai i en eller flera månader till? Kommer jag ens kunna komma hem?

Mamma ringer till SAS för att kolla läget och hon får till slut bekräftat att mitt plan från Shanghai inte är inställt och kommer att lyfta imorgon, men det är det sista planet som SAS kommer att flyga med till Sverige på en månad eller mer.

På vägen till flygplatsen får jag ett sms av min värdmamma. "Louise, my lovely child! Four months together and we have connected on a deep level! You are quiet and beautiful! I really like you! Your kind embrace always warm my heart! You let me know, there's a beautiful place in Sweden called Malmö where a Chinese girl lives".

Hennes sms värmdde och tankarna om mellanförskap började klicka in. "Where a Chinese girl lives". Trots att jag växt upp och kommer från Sverige ser hon mig fortfarande som en kines, detta endast på grund av mitt utseende och att jag är född i Kina. Intressant.

En gång läste jag om en adopterad tjej från Kina som var på återresa. En man hade kommit fram och börjat snacka med henne på kinesiska. Hon hade studerat lite av språket och förstod därför lite av vad mannen sa men hon svarade: "Sorry, I don't speak or understand Chinese that well. I'm American, not Chinese". Mannen undrade varför hon inte kunde språket eftersom hon hade ett asiatiskt utseende. Hon berättade då att hon var född i Kina men adopterad som bebis. Mannen svarade då: "You will always be Chinese, maybe you don't understand the language but the fact that you were born here in China never changes".

När jag läste denna berättelsen fick jag mig en tankeställare. Det är egentligen så oerhört många faktorer som spelar in. Det finns den biologiska aspekten och den kulturella. Beroende på vilket tankesätt man utgår från så blir resultatet olika.

Det finns ett tankesätt som lyder följande: Du föds i ett land och blir per automatik det landets med-

borgare och får dess nationalitet, men å andra sidan kan du också alltid ansöka om ett medborgarskap utan att vara född i landet.

Så, vad är det egentligen som gör en nationalitet och en medborgare?

Är det när du kan språket och kan behärska de infödda medborgarnas oskrivna reglerna och sociala koder som du kan anse dig själv som en medborgare av det landet? Dock måste jag erkänna att detta argument själv sticker mig lite i ögonen.

Om jag ska basera mina åsikter helt och hållet på den tes jag nyss presenterade så påstår jag att min kinesiskalärare på gymnasiet kan vara kines. Han pratar flytande kinesiska, kan de oskrivna reglerna och de sociala koderna men han ser ut som niddilden av en svensk - Kalles Kaviar. Jag kommer aldrig kunna se honom som en kines eftersom han inte har ett asiatiskt utseende.

Denna tankegång har nog de flesta personer som har ett västerländskt utseende när de ser på mig. "Hur kan hon vara svensk? Hon ser ju inte ut som oss." Det är dessa två tankegångar som alltid kolliderar när jag tänker på min identitet och vart jag hör hemma.

Utseendet spelar en stor roll för oss människor - mer än vad vi kanske själv vill erkänna. Även fast jag är uppvuxen i Sverige och kan alla de oskrivna regler och sociala koderna kommer jag aldrig kunna känna mig hemma här utseendemässigt. Psykiskt, ja, men aldrig fysiskt.

Jag är tillbaka i Sverige och blev lyckligtvis inte smittad av Coronaviruset. Men jag saknar Shanghai och Kina väldigt mycket. Det känns som en del av mig fortfarande är kvar i Kina. Känslan att få smälta in och vara en i mängden är oslagbar. Men detta är inte slutet för mig och Kina. På universitetet vill jag gärna fortsätta studera kinesiska och ta en master i språket. Innan jag behövde lämna Kina lyckades jag ta HSK 3.

Jag reflekterar fortfarande mycket på mitt mellanförskap och vart mina biologiska föräldrar är. En dag hoppas jag att jag hittar dem.

Mina månader i Shanghai och hos värdfamiljen har givit mig väldigt mycket. Under min resa har jag utvecklats som person. Att dela rum med en annan människa lärde mig att vara mer rak på sak och att säga vad jag tycker och känner istället för att hålla det inne. Jag hoppas att jag en dag pratar flytande kinesiska och kan göra mig själv stolt, även om jag kanske inte hittar min biologiska familj så kommer jag alltid ha en extra familj i Shanghai.

/ Louise, mars 2020

Nytt samtalsstöd till adopterade

Stödet till adopterade i Sverige fortsätter att utvecklas vilket är mycket glädjande!

Myndigheten för Familjerätt och Föräldraskapsstöd, MFoF, får i uppdrag att tillhandahålla adoptionsspecifikt professionellt samtalsstöd till adopterade som så önskar. Detta ska utgöra ett komplement till den ordinarie hälso- och sjukvården.

"Regeringen har vidtagit ett flertal åtgärder för att förbättra stödet till adopterade. Detta utökade samtalsstöd kommer att vara till hjälp för den enskilde och synliggöra hur behovet i målgruppen ser ut, säger socialminister Lena Hallengren."

Se mer på www.mfof.se